

ցընէ «Բայց այժմ աւերակ է ևս անհրուել: Յամի Տեառն 1854 ա-
ռաքեցաւ աստի քննիչ ի Գաղա, որոյ բնակիչք պարտաւորեցան
տալ մեզ ամ յամէ ինարե քառասուն դահեկան սակս մեր վա-
նուց տեղւոյն»:

Ահա այս է վիճակը Գաղայի երբեմնի այն չէն և ընդարձակ
Ս. Հրեշտակապետաց վանքին ու եկեղեցիին, որմէ միայն մնացած
է չորս արտավար գետին մը քաղաքին արևմտեան հարաւային
կողմը Հարէթ էլ-Ջէյթուն կոչուած թաղին մէջ որ ասկէ յառաջ
կոչուած էր Սուգ էլ-Պար. եկեղեցիին տեղը 70-80 տարի ա-
ռաջ բռնազրաւուած էր տեղացիի մը կողմէն և հազիւ կարելի
եղած է մեծ ճիգերով գրաւուամէ ազատի:

Վանքին տեղը կը կոչուի Հագուրեդի կը Մեղիք (Հրեշտակաց արտ)
և տեղացի բարեպաշտ կիներ իրենց հիւանդ փոքրիկ մանուկները
հոն կը տանին, ջրով կը լուանան, և կը պատմեն թէ փոքրիկները
կը բշկուին: Յայանի է թէ Հագուրէդ էլ Մէլէք գետինը ա՛լ ա-
ւելի ընդարձակ էր, վասն զի, ինչպէս տեսնուեցաւ, վանքը բացի
եկեղեցիէն և Հոգետունէն՝ իր շուրջը ունէր նաև պարտէզ և խու-
ցեր. կ'ըսեն թէ այժմու գետնին կից ասկէ յառաջ խաւ մը կար,
ուրիշներ կը սեպհականն զայն և կը ծախեն սահմանակից մէ-
կու մը որ երբ խանը փլցնելով տուն շինելու կը ձեռնարկէ՝ հի-
մերը փորուած ատեն մոզայիքները երևան կ'ընեն, Մախուած
խանը հաւանաբար վանքին մասը կը կազմէր, թերևս վանքին
երբեմնի Հոգետունը, որ եկեղեցիին հետ ունէր իր պատշաճ զար-
դարանքը, յատակին, որմերուն ու այլ տեղերուն վրայ մոզա-
յիքներ և թերևս հայերէն յիշատակարաններ ալ. բայց քանզոյ
ձեռքերը սրբութիւններէն չեն հասկնար, վասն զի անոնց վրայ
կ'իշխէ կիրքը և ատելութիւնը:

